

Cimera o trobada de virreis?

written by Pau Miserachs | 18 de gener de 2017

Ahir 17 de gener fa tres-cents anys que el rei Felip V de Castella promulgà el Decret de Nova Planta, anul·lant les constitucions de les terres de parla catalana, prohibint, a més, l'ús del català. Això és el que consideraven estimar al poble i fer el bé al poble català annexionat, que els invasors volien sotmès i subjugat a la Castella imperial, que es degradava dia a dia per l'abús i la corrupció dels servidors de la Corona; una Castella que començava la seva decadència amb la perspectiva de la pèrdua de les Espanyes disperses, intentant arrossegar sense èxit, com ara, al poble de la Catalunya que constituïen Mallorca, Menorca, València i la Catalunya continental: els Països Catalans. Estimar és fer el bé i la pau, acceptar el reconeixement sincer i honest dels drets de la persona humana i de la independència de cada nació, com proclamava el papa Pau VIè en el missatge papal de 8 de desembre de 1967.

Avui, començant amb un esmorzar de germanor amb el Rei, s'ha produït la primera trobada de virreis estatutaris des del 2012 -que és l'única qualificació política actualitzada que es pot donar als presidents de comunitats autònomes governades per un PP i un PSOE coaligats en la governança de l'Estat, que accepten sense dir paraula la supeditació a la presidència del Govern espanyol i la Monarquia, a l'espera del repartiment favorable de fons per a poder-ne disposar a plaer, aprofitant que gaudeixen del poder autonòmic limitat a les seves respectives comunitats. Però la primera sorpresa l'han tingut quan els han dit que hi haurà menys diners per a repartir perquè Hisenda ha ingressat vint mil milions menys del previst, la qual cosa vol dir reduir despesa i subvencions, a les quals ja hi estaven acostumats, com és el cas d'Extremadura i el mateix d'Andalusia. En sentir aquesta notícia, a algun president autonòmic se li haurà posat

malament l'esmorzar i també el dinar del migdia, del qual no ens han explicat el menú.

La trobada, pensant en l'absència de Catalunya, que exigeix relacions bilaterals nació-nació i que parin d'intentar impedir i prohibir el procés per la independència de la nació catalana, ha estat precedida per declaracions del president Rajoy, com a avís, publicades a *La Razón* el diumenge 15, disparant el to contra allò que en diuen utopies fracassades. La seva afirmació clau respecte a Catalunya: "El referéndum no se va a celebrar. Eso lo sabe todo el mundo", aprofitant per a demanar que no donem més passes en la mala direcció, en aquest discurs. Darrere d'ell, la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría apareixia dilluns 16 per RTVE dient que "el referéndum de independencia de Catalunya ni se negociará ni se celebrará", presentant el referéndum com una anomalia democràtica. Poc ha trigat el PSC, per veu del seu primer secretari, Miquel Iceta, a afegir-se al front antireferéndum i manifestar que no col·laboraran en un referéndum unilateral. La posició del Govern d'Espanya és molt clara i no l'amaguen, ja que disposen de tots els mecanismes jurídics -no se n'amaguen de dir-ho- per a imposar la subjugació dels catalans amb els actes hostils necessaris, inhabilitant càrrecs, suprimint competències i destituint càrrecs si cal. El poder del Govern sobre l'activitat judicial constitucional li permet activar procediments d'inhabilitació dels càrrecs polítics institucionals per a què no puguin exercir llurs mandats, ni el poble català arribar a determinar lliurement les seves lleis i règim econòmic i social. També poden arribar a suspendre l'autonomia. Però no poden paralitzar la democràcia i les llibertats emparades per la Convenció del Consell d'Europa dels Drets Humans de 1950.

Per a Madrid, el referéndum és una utopia sense futur, generadora d'inestabilitat i incertesa, massa tolerant amb els antisistema, que segons ells pot perjudicar Espanya. No volen que realitzem la utopia de la independència en un país plural,

ni entenen que referèndum i República catalana, per a les esquerres és la veritable revolució democràtica. Per al poble català, el retrobament amb sí mateix i les llibertats recobrades. El Govern d'Espanya no variarà la seva política d'aplicar fermesa i fortalesa envers Catalunya, perquè és el que el justifica davant els seus interessos, els seus aliats i els virreis del *café para todos*. Catalunya seguirà, pacíficament i democràticament, el seu camí, abraçada a les resolucions i tractats de les Nacions Unides, l'OSCE i el Consell d'Europa, que l'Estat espanyol es proposa ignorar i vulnerar obertament amb el seu negacionisme contra el que consideren destructor, antinacional i il·legal. La Resolució 26/25 de les Nacions Unides, del 24 d'octubre de 1970 - juntament amb la Carta fundacional de 1945, el Pacte de Drets Civils i Polítics de 1966 i els acords de la Conferència de Viena de 1993-, deixa l'Estat espanyol fora de la llei en el moment en què es disposa a impedir, ara sí, arbitràriament, a l'espanyola, el referèndum català per la via que sigui.

Queda molt per a escriure en la història de la democràcia. El gran perill per a la pau i el futur del conflicte Catalunya/Espanya és l'autoafirmació espanyola del coratge bèl·lic i l'heroisme patriòtic d'una Espanya artificial que encara no ha superat el resultat negatiu i pessimista de la Guerra de Cuba amb els Estats Units d'Amèrica i la desfeta de *las Españas*, per la independència guanyada amb la rebel·lia corresponent pels territoris de l'Amèrica Llatina i Filipines, on abans deien no es posava el sol davant les banderes dels conqueridors castellans destruït, també, la gran nació confederal catalana, que definia i identificava la Catalunya de les Corts Generals, de les llibertats i la independència, des del segle XI, de les constitucions i pactes, fins a la invasió militar franco-castellana del segle XVIII esborrant els vencedors tots els drets i llibertats existents al territori en favor dels ciutadans catalans, que havien sigut sistematitzats pels juristes catalans al segle XVII, fent Catalunya singular dins d'Europa. Els catalans no estem

obligats a assumir i fer nostres els errors històrics de la Corona de Castella i les arbitrarietats de les decisions el Govern d'Espanya, vulneradores dels principis democràtics i dels drets imprescriptibles de les minories nacionals al seu autogovern complet.